

La bestiesa del futbol

Ho havia dit moltes vegades: "M'agradaria que m'agradés el futbol". I era veritat. Veia que la gent a qui agradava el futbol tenia un al·licient que jo no tenia, i els envejava. Els veia *disfrutar* durant el partit, abans i després; els veia apassionar-se amb una passió que a mi em deixava fred i els veia discutir amb uns arguments tan sòlids i amb una dialèctica tan elaborada sobre qüestions en les quals jo era ?i continuo sent? completament analfabet, que em quedava meravellat amb les seves tertúlies. Els envejava per tot això, però bàsicament per veure com omplia les seves vides cada partit de lliga, de copa, de recopa, de copa de campions de lliga, de copa de campions de copa, de copes d'Europa i de copes del món... de tants i tants partits decisius que gairebé no els deixen ni un moment per avorrir-se. I és que durant la meua infància el futbol era com si s'hagués inventat per salvar la gent de la tristesa de les tardes de diumenge, però, des de fa temps, la tensió continua de tants campionats transcendents manté viva l'emoció dels aficionats pràcticament tots els dies de la setmana.

A veure a qui no li agradaria viure una vida així! A mi sí que m'hauria agradat, però ara ja no. He vist massa coses que m'ho han fet repensar. La violència que s'ha viscut aquestes setmanes a les ciutats on es jugaven els partits de l'Eurocopa és ja la gota que fa vessar el got de tanta bestiesa i de tanta irracionalitat, però al darrere hi ha moltes altres coses: l'elogi a l'antiesportivitat d'aquell locutor que vantava un jugador perquè "sap provocar molts penals" ; l'èpica d'uns determinats colors que encega els seguidors i els periodistes i que reparteix elogis i insults depenent de si parlen dels *nostres* o dels *altres*, la immoralitat dels calés que es mouen; la immoralitat d'acceptar alguns patrocinis com el de Qatar i la falta de sentit crític i ètic dels socis per oposar-s'hi; l'elevació als altars de la fama ?i les gràcies que els riuen? d'alguns nois que al marge de l'habilitat amb la pilota no poden ser models de res... És per aquestes i moltes altres coses que ja no m'agradaria que m'agradés el futbol de masses. Tan sols el que es juga als camps de tercera, l'esport més pur, la passió més temperada.